

116
Poslovni broj: UsI-830/16-13

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Kristini Senjak Krunic i Snežani Adamović, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Mije Stipića, vlasnika obrta GRAĐEVINARSTVO, sa sjedištem u Sv. Ivanu Zelini, Sajmišna 15, kojeg zastupa opunomoćenica Ivka Dropučić, odvjetnica u Sv. Ivanu Zelini, Sajmišna 15, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe ASSA ABLOY CROATIA d.o.o. (ranije Metalind d.o.o.) sa sjedištem u Bjelovaru, Pakračka 6, koju zastupa opunomoćenik Ivan Remenar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Remenar & Remenar j.t.d. u Zagrebu, Trg hrvatskih velikana 4, radi predstečajne nagodbe, dana 13. rujna 2018.,

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/618, URBROJ: 513-04/16-2 od 10. veljače 2016.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja Mije Stipića, vlasnika obrta GRAĐEVINARSTVO, za nadoknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju Miji Stipiću, vlasniku obrta GRAĐEVINARSTVO, OIB: 89894895310, isplatiti zainteresiranoj osobi ASSA ABLOY CROATIA d.o.o., OIB: 13933798090, iznos od 6.250,00 kn na ime troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika KLASA: UP/II-423-01/15-01/618, URBROJ: 513-04/16-2 od 10. veljače 2016., odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/7983, URBROJ: 04-06-15-7986-114 od 3. rujna 2015.

Navedenim prvostupanjskim rješenjem utvrđene su tražbine vjerovnika u iznosima prema tablici koja je sastavni dio rješenja (točka I. izreke). Utvrđeno je da je ukupan iznos prijavljenih tražbina 26.449.285,90 kn, ukupan iznos utvrđenih tražbina 30.402.162,82 kn, dok iznos osporenih tražbina iznosi 5.168,061 kn (točka II. izreke). Utvrđuju se razlučni vjerovnici kako je navedeno u tablici koja je sastavni dio tog rješenja (točka III. izreke) te se

utvrđuje da iznos osporenih tražbina ne prelazi 25% vrijednosti prijavljenih tražbina te su se stekli uvjeti za nastavak postupka (točka IV. izreke).

Tužitelj u tužbi osporava tuženikovu odluku navodeći da je u nacrtu predstečajne nagodbe od 16. svibnja 2015., dao prikaz tražbina svojih vjerovnika između ostalih i zainteresirane osobe u iznosu od 616.322,65 kn. Međutim, prvostupanjskim rješenjem utvrđena je tražbina zainteresirane osobe kao razlučnog vjerovnika u iznosu od 928.320,08 kn, što potvrđuje i izreka samog tog rješenja. Dodaje da za utvrđenje tražbine zainteresirane osobe kao razlučnog vjerovnika u drugačijem iznosu nisu dani nikakvi razlozi radi čega smatra da je prvostupanjsko tijelo utvrđivalo iznos razlučnog vjerovnika. Stoga zaključuje da su netočne tvrdnje tuženika iz osporenog rješenja da ne postoji ovlast prvostupanjskog tijela utvrđivati ili na bilo koji način zadirati u prava razlučnog vjerovnika.

Predlaže da sud poništi osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog i prvostupanjskog rješenja.

Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu osporava navode tužbe i dodaje kako je nesporno da ona ima položaj razlučnog vjerovnika koji nije dao izjavu o odricanju od prava na odvojeno namirenje. Ističe da niti u jednom dijelu njezina tražbina nije utvrđena. Dodaje da je prijavljena tražbina obračunati iznos glavnice, kamata, troškova i kamata na troškove te da je prijavila svoje razlučno pravo. Mišljenja je da činjenica da je njezina prijavljena tražbina okarakterizirana kao tražbina razlučnog vjerovnika čini nespornim da ona ne može i ne smije biti utvrđivana, odnosno tablica utvrđenih tražbina je jasna i ne sadrži njezinu tražbinu. Smatra da je tužba podnesena radi odgode sklapanja nagodbe pred Trgovačkim sudom.

Sud je 6. rujna 2018. održao raspravu u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i zainteresirane osobe i odsutnosti uredno pozvanog tuženika na temelju ovlaštenja iz odredbe članka 39. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17. - u daljnjem tekstu ZUS).

Na raspravi opunomoćenica tužitelja ponavlja navode iz tužbe te dodaje da iznosi razlučnih vjerovnika moraju biti samo iskazani, a ne utvrđeni.

Opunomoćenik zainteresirane osobe iznosi da je iz prvostupanjskog rješenja razvidno da je njezina tražbina samo navedena, te da se tijekom cijelog postupka jasno dalo do znanja da je ona razlučni vjerovnik. Ističe da iznos njene tražbine kao razlučnog vjerovnika nije predmet ovog spora niti ranijeg upravnog postupka, već će se točan iznos te tražbine utvrđivati u postupku u kojem će ona kao razlučni vjerovnik ostvarivati to pravo pred nadležnim sudom.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja sud je izveo dokaze uvidom u sudski spis te isprave priložene spisu tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema podacima spisa predmeta razvidno je da je nad tužiteljem rješenjem prvostupanjskog tijela KLASA: UP-I/110/07/15-01/7983 URBROJ: 04-06-15-7983-30 od 17. lipanj 2015., otvoren postupak predstečajne nagodbe u skladu s odredbama Zakon o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine, broj: 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13., dalje u tekstu ZFPPN), kojim se između ostalog pozivaju vjerovnici da zaključno s danom 17. lipnja 2015., prijave svoje tražbine.

U konkretnom slučaju je nesporno da je tužitelj u nacrtu predstečajne nagodbe zaprimljene kod prvostupanjskog tijela 1. lipnja 2015., prijavio tražbinu zainteresirane osobe u iznosu od 616.322,65 kn. Međutim, zainteresirana osoba je 17. srpnja 2015., prijavila tražbinu prema tužitelju u iznosu od 928.320,08 kn koja se sastoji od glavnice od 656.716,65 kn, kamata od 242.378,24 kn i troškova postupka pred javnim bilježnikom uz kamate od 15.356,75 kn kao i troškova osiguranja uz kamate od 13.868,44 kn. Tom prijavom zainteresirana osoba je ujedno obavijestila prvostupanjsko tijelo o svom razlučnom pravu.

U skladu s člankom 60. ZFPPN-a održano je ročište za utvrđivanje tražbina nad dužnikom 3. rujna 2015., na kojem su utvrđene tražbine u pogledu kojih postoji suglasnost između tužitelja i vjerovnika o postojanju i visini tražbine tog vjerovnika, zatim tražbine za koje postoji ovršna isprava kao i tražbine u pogledu kojih nisu podnesene prijave vjerovnika čiju visinu je tužitelj naveo u izvješću o financijskom stanju i poslovanju. Zainteresirana osoba tijekom prvostupanjskog postupka nije dostavila izjavu o odricanju prava na odvojeno namirenje.

Među strankama je sporno je li prvostupanjskim rješenjem tražbina zainteresirane osobe kao razlučnog vjerovnika utvrđena protivno odredbi članka 60. stavka 6. ZFPPN-a.

Odredbom članka 56. stavka 1. ZFPPN-a propisano je su različni vjerovnici, vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj dužnikovoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi (zemljišnoj knjizi, upisniku brodova, zrakoplova, intelektualnog vlasništva i sl.). Razlučni vjerovnici koji se nisu odrekli prava na odvojeno namirenje imaju pravo pokrenuti i voditi sudski ili javnobilježnički ovršni postupak radi prodaje stvari ili unovčenja prava i nakon otvaranja postupka predstečajne nagodbe.

Nadalje, odredbom članka 60. stavka 6. ZFPPN-a propisano je da se tražbine razlučnih vjerovnika ne utvrđuju ukoliko vjerovnik nije dostavio izjavu o odricanju prava na odvojeno namirenje i takve tražbine ne ulaze u tablicu ispitanih tražbina iz stavka 5. ovoga članka, niti u iznos prijavljenih tražbina sukladno stavku 7. ovoga članka, već za njih nagodbeno vijeće sastavlja posebnu tablicu. Takve tražbine mogu se naknadno utvrditi rješenjem, u slučaju da vjerovnik naknadno dostavi izjavu kojom se odriče od prava na odvojeno namirenje, sukladno odredbama ovog zakona.

Prema članku 72. stavku 2 ZFPPN-a postupak predstečajne nagodbe ne utječe na pravo odvojenog namirenja izlučnih i razlučnih vjerovnika.

Dakle, tražbine razlučnih vjerovnika koji se nisu odrekli svog prava na odvojeno namirenje ne utvrđuju se u postupku predstečajne nagodbe, već se iskazuju u posebnoj tablici razlučnih vjerovnika.

Uvidom u prvostupanjsko rješenje sud utvrđuje da ono sadrži dvije tablice od kojih se prva odnosi na utvrđene tražbine tužitelja kako je i naznačeno iznad nje, dok se druga tablica odnosi na različne vjerovnike što je isto tako navedeno iznad te tablice. Stoga se točka I. izreke prvostupanjskog rješenja koja se poziva na tablicu utvrđenih tražbina ne odnosi na tablicu u kojoj je navedena tražbina zainteresirane osobe, već se na tu tablicu odnosi točka III. izreke prvostupanjskog rješenja. Slijedom navedenog, neosnovano tužitelj prigovara da je tražbina zainteresirane osobe utvrđena prvostupanjskim rješenjem protivno članku 60. stavku 6. ZFPPN-a.

Pored navedenog tužitelj neosnovano osporava iznos iskazane tražbine zainteresirane osobe u posebnoj tablici obzirom da se u postupku predstečajne nagodbe ne utvrđuju tražbine razlučnih vjerovnika niti ti vjerovnici sudjeluju u glasovanju o planu financijskog restrukturiranja tužitelja obzirom da oni svoja prava ostvaruju izvan tog postupka, a kako to pravilno navodi i tuženik u osporenom rješenju.

Kako tužitelj u tužbi ne ističe pravno relevantne prigovore kojima bi doveo u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, kao i pravilnost primjene prava, sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim.

Stoga je sud na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

O trošku upravnog spora, sud je odlučio na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, prema kojoj stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Kako tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, nema zakonskog osnova udovoljiti njegovom zahtjevu za nadoknadu troškova upravnog spora. Stoga je sud odlučio kao u točki II. izreke ove presude.

Povodom zahtjeva zainteresirane osobe za naknadom troškova ovog upravnog spora na ime zastupanja po odvjetniku Ivanu Remenaru, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Remenar & Remenar j.t.d., sud je primjenom odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, a obzirom na uspjeh u ovom upravnom sporu, odredio njezin zahtjev opravdanim u odnosu na trošak sastava odgovora na tužbu kao i zastupanja na raspravi održanoj 6. rujna 2018. Kako je zainteresirana osoba za te radnje tražila iznos od po 2.500,00 kuna uvećano za iznos PDV-a od 625,00 kn, sud je, nalazeći da je traženo u okviru iznosa propisanog odredbom Tbr. 23. točka 2. Tarife, na temelju članka 79. stavak 6. ZUS-a, odlučio kao pod točkom III. izreke presude.

U Zagrebu, 13. rujna 2018.

Sutkinja
Kristina Senjak Krunić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Odvjetnica Ivka Dropučić, 10380 Sv. Ivan Zelina, Sajmišna 15
2. Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, 10000 Zagreb, Frankopanska 1
3. Odvjetnik Ivan Remenar, Odvjetničko društvo Remenar & Remenar j.t.d., 10000 Zagreb, Trg hrvatskih velikana 4
4. U spis

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik
Snježana Miletić